

Нѣкаква чудна синьозелена вечерь се спущаше надъ тия безкрайни равнини. Отъ четиритѣ края на селището се дигнаха високи треперливи стълбове пушекъ. Куманскитѣ жени печеха на дървени шишове конско месо за своитѣ узи и ярешко за снажнитѣ чуждоземци. Нѣкои отъ тѣхъ побеждаваха боязливостъта си, доближаваха къмъ българитѣ съ тихи котешки стѣпки и съ детско очудване гледаха блѣскавитѣ имъ шлемове, люспеститѣ ризници, зеленитѣ копия, укичени съ малки прѣпорци, коланитѣ, отъ желѣзни халки.

Вечеръта, когато въ голѣмата княжевска шатра, Калоянъ и Иона уговаряха числото на наемницитѣ, които щѣха да помагатъ въ новия походъ срещу ромеитѣ, нѣкаква пѣргава златистомургава девойка поднесе на царя купа съ млѣко.

Калоянъ пи, безъ да дигне очи къмъ нея, и посегна да вземе отъ трапезата кѣсъ пушено месо.

— Това е сестра ми Целгуба — рече куманинътъ.

Царьтъ метна бѣгълъ погледъ къмъ девойката. Срећна бързия взоръ на две тѣсни очи, които блещукаха като дребни черни елмази. Сякашъ остра кама го удари въ гърдитѣ. Той наведе замаянъ глава и посегна къмъ ешимика на трапезата.

— Ние ядеме сиренето най-после! — каза князь Иона съ тънка усмивка.

Калоянъ отново погледна куманската девойка. Яркожълтиятъ пламъкъ на западената съ козя масъ лампа огрѣ смутеното лице на Целгуба. Гѣста руменина облѣ широкитѣ ѣ скули. Изведнажъ тя трѣсна своенравно тежката си грива отъ блестящи и тъмни като пѣкълъ коси, изви въ бърза усмивка червени устни, и като метна последенъ изгарящъ погледъ къмъ чужденеца, избѣга като леконога сърна.

Калоянъ едва забележимо се усмихна. Само ржката му леко треперѣше, когато той поднесе къмъ устнитѣ си втора купа съ млѣко.

Непознатъ огънь лумна въ жилитѣ му. Далечниятъ, недоугасналъ споменъ за Ефросина, задрѣмалата мѣка по